

ESER HAKINDA

Bu eserde; insanın muhtaç olduğu saadetin medeniyetini elde edip huzurlu yaşıya kavuşma yolu gösterilmektedir.

Fizik varlığımızın rahatlığı kadar, hatta daha önemli olan zihin, kalp ve gönül rahatlığının temini önerilmektedir.

Sıkıntılarn, üzüntülerin, sevinçlerin kaynağının insanın kendi düşünce, inaniş ve kabulleri olduğu ifade edilerek, insanın hayali, zanni, meçhuli düşünce ve inançlarını Örgünöz fikir ışığında değıştirerek güçlü insan olacağı vurgulanmaktadır.

Eserde aklın ne ile beslendiğı, ne ile temizlendiğı ve nasıl güçleneceğı yolunda önemli ipuçları da verilmektedir

Ayrıca bu eserde mutluluğı ve ölümsüzlüğü hazırlayacak kendi gerçeğine ulaşmış, insanı her yönüyle tanıyıp ortaya koyan, insanların kalbi huzuru yolunda gecesini gündüzünü feda eden, insan hayatına mutlak mana kazandıran dost kavramında tanımlanmaktadır

Esere önem vererek okuyanın ve okuduklarını yaşantısında uygulayanın mutlak faydalanacağı inancındayım.

**Prof. Dr.
Tüncer Çaykara**

ÖNSÖZ

İnsanın, insanlık tarihi boyunca, gerçek huzur ve doyumlu yaşama arzusu hep süregelenmiştir. Bu arzu bastırılmamış yok edilememiştir. İnsanın huzurlu ve saadetli yaşama isteğinin gerçekleşmesi doğrultusunda doğrudan veya dolaylı olarak görüşler, fikirler, doktrinler, eğitimler, sistemler ortaya konulmuş, savaşlar yapılmış, banşlar imzalanmıştır.

Aranan huzurlu ve saadetli yaşama yolu, tarihin belirli dilimleri içinde YILDIZ ŞAHSİYETLER tarafından ortaya konulmuş olmasına rağmen, devirlerindeki bu YILDIZ ŞAHSİYETLER ve onların etrafındaki fikri halkadaki en yakın bir avuç insan haricindekilerin, yinede gerçek huzur ve saadetten uzak kaldıkları bilinmektedir.

Hemen bu arada, insanlık tarihinin, gerçek huzurlu ve saadetli yaşama haberlerini ve müjdelerini tümüyle bu YILDIZ ŞAHSİYETLERİN örnek, gözler kamaştırıcı yaşantılarından ve engin fikirlerinden aldığımızı belirtelim. Bu şahsiyetler sayesinde insanlığın, zaman zaman da olsa rahat nefes aldığı gerçeği de gözden kaçmaz.

Acaba böyle YILDIZ ŞAHSİYETLER, ortaya çıkıp örnek yaşayışlarını huzur ve saadeti yaşama fikirleri ve sistemlerini ortaya koyarlarken bunlarından zamanında yakınlarında bulunan insanlar içinde, neden çok az sayıda insan gerçek huzur ve saadetten nasiplerini alırlar?

Bunun nedenini de, YILDIZ ŞAHSİYETLERİN fikirlerinin gereğince kavranarak idrak edilememiş olmalarında aramak gerekir.

Bu nedenle, küçük akıllı büyük çoğunluk ezbere yaşayarak insanlık yıldızı büyük şahsiyetleri bütünlükleri ile idrakten yoksun kaldıkça o büyük şahsiyetlerin derdi olan huzurlu ve saadetli yaşamaya ulaşmakta zorlaşmaktadır.

Günümüzün, YILDIZ ŞAHSİYETİ olan, yaşantısı insan mutluluğu ve saadeti örnekleriyle dopdolu ve bu doğrultuda ortaya koyduğu ÖRGÜNÖZ fikir sistemiyle insanlığı yüzyıllarca huzur ve saadet yönünden ışık olacak büyük fikir ve aksiyon insanı Sayın ABDULKADİR DURU'da gereği gibi davası, temel derdi ve bütünlüğüyle idrak edilemezse, bunalımın zirveye çıktığı günümüzde huzur ve saadet açısından insanlık için çok acı kayıp olacaktır.

İşte YILDIZ ŞAHSİYET büyük fikir insanının kaynak fikrinden derlenen, tatminkâr ve saadetli yaşama ilkelerini özetleyen bu eser, örnek insanın gerçek derdinin ve fikri esaslarının ortaya konularak tanıtılıp idrak edilmesinin sağlanması açısından çok önemli bir çalışmadır.

Ayrıca, bu çalışmayla o büyük insanın, gerçek huzur ve saadeti arayan insanlarla tanıştırılması sağlanmaktadır. Bu YILDIZ ŞAHSİYETİN çok yakınında olup ta, onu hayali ve zanlı anlayışlarından dolayı kavrayamayanlara da bu eser onu gerçekten kavrama imkânı veren bir fırsat olarak önümüzde durmaktadır.

AVUKAT
Uysal Önder

SUNUŞ

İnsan, hayatı boyunca, saadet, huzur ve doyumlu yaşamak arıyor...

Ama nerede?...

Yolu bilen kim? gösterecek olan kim?...

Saadeti, huzuru, tatmini bir ömür her yerde ve her şeyde arayıp ta bulamamış olanlar,

Hasreti çekilen, özlemi duyulan ama bir türlü yaşanmayan gerçek değerlerin neler olduğunu arayanlar,

Arzularının esaretinden kurtularak, özgürce, bağımsız yaşamak isteyenler, Öğrendiklerini, bildiklerini kendi hayatlarında yaşamayan fakat yaşamak isteyenler,

Uyku derinliklerinden, sayıklamak ve rüya görmekten uyanarak, apaçık gerçeklerle karşılaşmış, kendi kendisini aldatmaktan kurtulmak isteyenler,

Kendi eksikliklerini, kendi kusurlarını, samimiyetle kabul ederek, bunlardan kurtulmak yollarını arayanlar,

Her yönü ile kendisini tanıyıp, maddi- manevi tüm ihtiyaçlarını kendisi karşılayarak yaşamak ve her yaptığı ile övünç duymak isteyenler,

Aklını besleyerek, sağlıklı ve güçlü akıl sahibi olup, gerçekten büyük insan olmak isteyenler

İşte... Buyurun...

Tüm aradıklarınıza ve istediklerinize ulaşmak yolunu gösteren ışık... Gerçekler gerçeği müspet kaynak örgünöz fikir sistemi...

Bu kaynaktan tüm insanların içmesini ve bu gerçekle tüm akılların aydınlanmasını istiyoruz

Bu kaynakla tüm insanlığın aydınlanmasını istiyoruz.

Bunun için Büyük Türk Düşünürü Abdulkadir DURU kaynağından gürül gürül akıp gelen, tertemiz, saf, berrak, apaçık müspet ve gerçek fikirleri özetler halinde sunmaya çalışıyoruz.

İnsanları; hayali, zannı, meçhuli, ezberik bilgilerle dolu, eklerle, yamalarla kaplanmış dar ve sağlıksız akıllarının esaretinden kurtarmak ve onları özlerine, yaratılışlarının gerçeklerine uygun olarak yaşatmak yollarını gösteren, Örgünöz fikir sistemi, gerçeği arayanlar için bulunmaz bir kaynaktır.

Örgünöz fikir sisteminin her ilkesi, hem ortaya koyanın, hem de binlerce kişinin hayatlarında uygulanarak müspet neticeler alınmış, tecrübe edilerek tespit edilmiş, gerçek yaşayış kanunlarıdır.

Örgünöz fikir sisteminin kaynağı ve kurucusu büyük Türk düşünürü Abdulkadir DURU hiç bir sözünün ve fikrinin hemen kabul edilmesini istemezdi. Ve bu hali tasvip de etmezlerdi.

O her zaman tecrübe edilmek şartıyla fikirlerini ortaya koymuştur.

Onun için, bu fikirle ilgilenenlere, bu fikirle tanışanlara, bu fikri benimsemiş olanlara ve bu fikrin içinde görünenlere, uyanık olup, ezbere yaşamaktan kurtularak, eski bildiklerine benzetmeden, önyargıyla hareket etmeden, biliyorum deyip hemen reddetmeden evvel, örgünöz fikir sisteminin ilkelerini bir defa tecrübe etmelerini ve müspet netice almıyorlarsa ilgilenmemelerini tavsiye ederiz.

Kaynağı; hayatın içinde yaşanmış müspet tecrübeler olan, bu gerçek fikrin ilkelerini, ciddiyetle uygulayan ve samimiyetle hayatında tecrübe eden insanların, büyük faydalar elde etmeleri ve aradıkları gerçek saadet ve huzurun yolunu bulmaları mutlaktır.

Değer bilerek, samimiyetle bu kaynağa eğilenlere, aradıkları gerçeklik yolunda başarılar dileriz.

Saygılarımızla...

AV. Sadettin Erbaş
04.01.1993
Pazar Ankara

Giriş

Bütün insanlar bir akışın içinde yürüyorlar. Herkes bir yol tutturmuş kendince. bu hayat ortamında gidiyor bir yer doğru... Bunların, bu gidişlerin hepside yerinde... Hiç yolu olmaktan yolda olmak daha iyi.

İyi ama bu gidişlerden, bu yolculuklardan gaye ne? Ne istiyor bu yolun yolcuları?

Vanılmak istenen hedef ne?

Kim nereye gidiyor? Kim biliyorsa gittiği yeri ve götüreceği yolu, o bahtiyardır.

Diyelim ki, gittiğimiz yolu bildik ama bu yol bizi gideceğimiz daha doğrusu gitmek istediğimiz yere götüreceği mi?

Götürebilir mi acaba? Hiç düşündük mü bu hususu?

İşte kaçakların başladığı nokta... Hiç üzerine bakılmayan konu burası. Hâlbu ki yolcular için en ehemmiyetli olması icap eden de burası.

Yol hedefe götürüyor mu, yoksa ters bir istikamete mi sürüklüyor bizi.

Buraların üzerine iyi eğilip, iyi bakmak, gittiğimiz yolun bizi nereye götürdüğünü gerçekçe tespit etmek şarttır.

Her insan bir an önce varacağı yere varmak ister. Buna kim hayır diyebilir? Herkes bir an önce gayesini gerçekleştirip hedefine ulaşmak istemiyor mu?

Herkes bir an önce arzuladığı ortamın, maddi ve manevi kalkınmış, güçlü, adil bir ortamın gerçekleşmesini, kurulmasını ve orada insanların kardeşlik, birlik, barış ve özgürlük içinde, huzurlu olarak bir arada yaşamalarını arzu etmiyor mu?

O halde hedefe yönelişte bir olduğumuz gibi yollarda da bir olmamız gerekmez mi?

Özlediğimiz barış düzeyine, huzura bir an önce ulaşmak için bu şart değil mi?

Herkes kendi yolunu haklı ve en doğru bulma geleneğinin taassubunu bırakıp, adetleşmiş, ezberik inançların dışına çıkarak, gözler önündeki gerçeklere samimice eğilmeli ve en faydalı olanı, en yararlıyı bulmalı, onu tespit edip onda derinleşmelidir.

İnsanlığa huzur getirecek en emin, en kısa ve en sağlam olan da, insanı temel alan, insanları insanca yaşatan, yaşatabilen bir fikrin gösterdiği yoldur.

İNSAN AMAÇTIR

Tüm uğraşlar, insanlığın huzuru için değildir? Aranan, istenen, insanlar arasında barış, birlik, kardeşlik, adalet, eşitlik, hürriyet değildir?

Bunca buluşlar, icatlar, yapımlar ve tüm olanlar, insanlar kardeş kardeş bir arada yaşasın insanlar, hakları olan mutluluğa, biraz daha yaklaşsın, refah ve huzura kavuşsunlar. Onun için değildir?

Bilelim bilmeyelim, hepimiz birbirimize yardım etmeye koşuyoruz. Birbirimize hizmet ediyoruz. Bilesek te, bilmesek te, istesek te istemesek te birbirimizi tamamlamak mecburiyetindeyiz. Hepimiz bir insana himmet ediyoruz.

Yolunuz ne olursa olsun, görüşlerimize ne kadar değişik olursa olsun, hepimiz insanız, insan...

Hepimizin içi insanlığa sevgi, yardım ve hizmet aşkıyla dolu. Hepimizi, anlayışımız ve görüşümüz nispetinde. İnsanlara, insanlığa yararlı olmaya çalışıyor ve böyle ulvi bir hizmet içinde bulunuyoruz.

Samimiyetle derinliklerimize bakalım, insana hizmet, insanlığa faydalı olmak değildir hepimizin özden isteği.

Öyleyse unutalım şu eski bildiklerimizi, bırakalım suni ayrıntıları, gerçeklere yönelelim. Birbirimizi anlayalım, birbirimize anlayışla, hoşgörülle yaklaşalım... Emin olalım birbirimizi sevdiğimizizden...

Yüce insan olarak bu doğa bizim. Bu doğa hepimizin.

Bu doğada bizim de hakkımız var. Bizim de egemenlik yarışımız var. Bizimde dünyada yarışında yarış payımız var. Bizimde mücadele edecek gücümüz var. Bizimde derinliklerimizde başarı güdümümüz var.

Bunun için, biz insanların başarılarına seyirci değil, yarışçı olmasını istiyoruz.

İnsan olarak mevcudiyetimizdeki imkân fışkıran değerlerimizin açığa çıkarılmasını ve görünmesini istiyoruz.

İnsanlık değerini her şeyin üstünde tutarak kendimizi yenileyip, kendimize saygı duyarak, özgürce yaşamak istiyoruz.

İnsanın büyük gücünü görmesini, bunun için de insanın kendisine dönüp, kendisini tanımasını istiyoruz.

Gelin, şu insan gerçeğini görelim de, insanı temel alalım, insanı, insan yaratılışına yaraşır bir şekilde yaşatacak ortamda birleşelim diyoruz.

Gelin, insanlığımızın değerini bilelim, insanlık şerefini her şeyin üstünde tutarak yaşayalım diyoruz.

İnsan, bu dünyanın sahibi değil mi?

İnsanlar bu dünyaya sahiplik etmek için, sevmek, sevmek için gelmedi mi? İnsanlar bu dünyaya kendi şahaneliklerini yaşamak için gelmedi mi? İnsanlar bu dünyaya mutlu olmak için gelmedi mi?

Ama ne yazık ki, bizler değerimizi bilmiyor, layıkıyla sevmiyoruz. Dolayısıyla da özlediğimiz gibi sevelemiyoruz.

Ama ne yazık ki, bizler, kendimizi bırakıp başkalarını yaşadığımızdan, kendi şahaneliğimizi yaşayamıyoruz.

Ama ne yazık ki, sevgimizden ayrılıyor, kendi mutluluğumuza kendimiz balta sallıyoruz.

Neden tüm bunlar? Kendimizi tanımadığımızdan. Kendimizi bilmediğimizden. Tanımasız, tespitsiz bir şekilde ezbere yaşadığımızdan

Kendimizden haberimiz olmadığı için, insanlığı toplumun koyduğu kurallar, medeniyeti de gövde rahatlığı olarak kabul ediyoruz. Kendimizi sadece fizik yapıdan ibaret sayıyoruz. Bizler şimdiye kadar. Hep gövdemizin rahatlığı için çalıştık. Bunun yanında zihin medeniyetini geliştiremedik.

Hep gövde medeniyetinin peşinde koştuk. Hâlbuki zihnimiz vardı. Gönlümüz vardı.

Düşüncemiz ve duygumuz vardı. Onlara eğilmedik, onları unuttuk ve bunalımdan da bunun için kurtulamadık. Her şeyimiz oldu, eksik bir şeyimiz kalmadı ama iç huzurumuz olmadı. Kalbi huzura ulaşamadık.

İnsanlık şimdiye kadar tek taraflı madde ile tatmin olmadı olamaz da... Çünkü insanın yaratılış icabı olarak mutlaka aradıkları, ihtiyaçları vardır. Onları bilmek bulmak ve karşılamak zorundadır.

İnsan, huzur ve emniyet ister. Kalben tatmin olmak ister.

Saymak sayılmak, sevmek sevilme, inanmak inanılmak, güvenle yaşayıp, yetkili olmak, başarılı olmak ister. İstediklerini yapabilmek, istemediklerini de yapmamacak güçte olmak ister.

Emin istikbal, parlak bir gelecek ister. Birbirlerine inanan, birbirlerini candan seven, beğenen, gerçek samimi insanlar ve ortamlar ister.

Söz verenin sözüne, ahbabın ciddiyetine, samimiyet ve feragatine güven ister. Aldanmadan aldatmadan yaşamak ister.

Her ağızdan iltifat, her kalpten sevgi ve güven, her gözden şefkat, her akıl-dan alaka, her davranıştan hizmet ister.

İnsanoğlu tüm bunları ister ama bunları aradığını bilmez.

İnsan özlediğinin, aradığının ne olduğunu bilse ve gerçek olarak şunu istiyorum dese gerisi kolay...

Öyle ya, fırından ekme almayı aklına koyan bir kimse, ne yapar, ne eder, alır o ekmeği. Gerçekten istediği, aradığı, ekme ise mutlaka alır onu.

Ama insanlar, gerçekten ne istediklerini, ne aradıklarını bilmiyorlar henüz.

Olayların, yaşantıların, arzuların, çabaların şöyle bir üstüne bakalım. Ama kabuklaşmış kısmına değil, yüzeysel olarak değil de, biraz tabanına bakalım.

İnsanlar koşuyor durmadan. Bu gün peşinde koştuğunu yarın yakalıyor, elde ediyor, bakıyor ki aradığı o değil.

Yine bir boşluk, yine bir tatminsizlik... Ondan sonra başka bir şeyin derdine düşüp, onun peşinde koşuyor. Farz edelim ki, onu da elde etti... Aradığının onda olmadığını görüyor.

Öyleyse aranan nedir? İnsanlığın aradığı nedir? Bilelim de ona göre koşalım. Bilelim de koşuda birlik olup hep beraber koşalım.

Kime sorsak gayen nedir diye, hep kısa vadeli ve insanın yüzlerce arzularından bir ve ya bir kaçını tatmin edebilecek bir hedefi gaye olarak nitelendiriyor.

İnsanı, gerçekliği ile tüm yönleri ile insanı tanıyan yok İnsanın amaç olduğunu söyleyen yok. İnsanın yücelini aradığını söyleyen yok. Yüceliğin, şahaneliğin nerede olduğunu söyleyen yok. İnsanın, kâinatın sahibi, varlığın mihveri, kabesi olduğunu söyleyen yok.

Bizde diyoruz ki; ey insan, kendine dön. Kendine iyi dikkat et. Göreceksin ki, ömür boyu bir kavuşmak istediğin var. İşte onu arıyorsun.

O aradığının, kendi gönlünce, yüceliğini yaşamak olduğunu bilmediğin için, buldukların seni doyurmuyor. Onları beğenmiyorsun...

Bir şeye özeniyor onu ele geçircinceye kadar teselli buluyorsun. Özendiğin eline geçtikten sonra, kısa sürede onu da istemediklerinin yanına atıp daha başka bir şeye özeniyorsun.

Demek ki bu yolda gidersen her özendiğinden vazgeçeceksin. Yorulduğunda yanına kar kalacak...

Öyleyse geçemeyeceğinin, gerçekten aradığının özlemindesin.

İşte o vazgeçemeyeceğin güzellik, işte o arzun, o özentin, o bilmeden, tanımadan özendiğin, kendi yüceliğindir.

Kendi kişiliğindir. Kendi insanlık şerefindir.

Esas özlediğin, aradığın, hasretini çektiğin o yüceliğin gönlünde, derinliklerinde seni bekliyor.

Oluşturmuş insan, kâinatın süsü, bütün varlığın emrinde ve hizmetinde bulunduğu bir yüceliktir, bir doruktur.

İnsan dediğimiz büyük kâinat mücerret ve mühim yetkidir. Doğa denilen hayat, türettiği bütün şeyleri insana ulaştırmayla devrini tamamlıyor. Bu hayat bütünlüğü içinde insan, geçici varlığında geçicilerin aslına ulaşımını tensil ediyor. İnsan geçidi, bu dönemdeki dönüş yerinde sahibi temsil görevindedir. Bu mutlu göreve layık olmadan yaşayan insanın, başka bir şeyle tatmin olmasına imkân yoktur. Bunun için insansal vücudunu, mahlûksal gövdesinde gerçekleştirmek mecburiyetindedir. Bir ömür arayıp ta hiçbir şeyde bulunmayan tatmin işte bu mevzudadır. Yani insanın kendisini tanımasa da tahakkuk edip gerçekleşmesindedir.

İşte özlenen bu... Gerçek insan olmak. İnsan şeklimiz, insan olarak var oluşumuz bizi bu gayenin sahibi olmaya mecbur eder.

Şeklen ki insanız, sıfat olarak ta insan olmalıyız. Biçiminin insan olması o kişinin insan olduğunu ifade etmez.

İnsan olan, insanca yaşamalı ve insanlığının gereklerine uygun hareket etmelidir. İnsan mahlûklara benzemekten kurtulmalı, insan olan alet olmamalıdır.

İnsan bitki gibi bakıma ve korunuma ihtiyaç duymamalıdır.

İnsan olan, çizgisiz, hedefsiz, kararsız bir halde zayıf iradeyle gölge gibi olmamalıdır.

Kim ne derse inanır ona göre hareket edersek, kendi yargımızı işletmeden, başkalarının kararına bakarsak, kendimizi idare edemizde, kim ne derse ona uyarız, yapmak istemediğimizi yapar, yapmamak istediğimizi de yaparsak, emaneti sahibi için koruyup, sahibine teslim etmez isek, insanlığımız nerede?

İki kişinin iyi demesine göre iyi der, üç kişinin sözüne göre kötü dersek, bazı zaman ciddileşir, bazıda gevşersek, bazı fedakâr görünüp, bazıda aldırış etmezsek, bazı tüm ihtiyaçlarımıza yaklaşır, bazı uzaklaşır, bazıda kaybolursak, dostluğumuz, düşmanlığımız belli olmazsa, inanırlığımız, güvenirliliğimiz nerede?

Bu hallerimizle şeklen insanız ama esasta kendimiz var mıyız? Bize kimse saygı duyabilir mi? Biz bize saygı duya bilir miyiz? Kendimiz, kendimizi hiçe sayıyoruz.

Hâlbuki insanın kendine değer vermesi, kendi insanlığına inanması her şeyden ön gelir.

İşte insan, tüm bu insana yakışmayan hallerden kurtulup tam bir insan gibi, iradesi sağlam, kararı kesin, çizgisi belli, kendi takdiriyle kendi çizgisinde yürüyen olmalıdır.

İnsan dünyanın en yüce, en şerefli yarattığı olduğu halde, bunu gerçekleştirmek çabasına düşmezse, öyle bir insanın hiç bir şeyinden hayır gelmez ve ondan insanlık beklenmez. Çünkü daha henüz kendi insanlığını kabul etmemiştir. Yani bir gölgeden ibarettir.

Her fert şöyle düşünmeli; gölge, eşya, bitki, hayvan değil insanım. Tüm bu varlıkların sahibi yüce insanım.

Kudretim hepsinin kudretinin üstündedir. İrademde bana aittir. O halde kendi irademi bırakıp ta, kimsenin iradesine uymam. Tespit etmeden hiçbir şeye inanmam. İştiklerime hemen kanıp ta söylentilerin gölgesi olmam. Kendi yargımı bırakıp ta başkalarının aleti olmam. Bitki gibi himayeye muhtaçlığında olmaz. Kendimi kendi yaptıklarımı kendim korurum. Kendimi kendim değerlendirir, kendi ihtiyaçlarımı kendim temin ederim. Kendimi kendim geliştirir kendim yetiştiririm.

İnsanım, içimde adalet duygum var. Onun için önüme geleni haklı, haksız demeden bir hayvan gibi gasp edemem.

Haklara, hukuklara riayet ederim. Bana ait olmayan ne olursa olsun, hukuklara riayet ederim. Bana ait olmayan ne olursa olsun, kime ve neye aitse onu tavrı ve onun için korurum.

Hak sahibinin aklı ermiyorsa, ya da yanılmış ise, onu uyarır ve kendi hakkına sahip olması için yardımcı olurum.

Çünkü insan adaletle düzenleyene denir, insan gerçekten şerefli olmayı amaçlanmış olan ve kendisini o güven vericilikten sorumlu tutandır.

Güven denilen en büyük değeri ki o kişinin haysiyetidir. Hayatı pahasına kendisinde kuş gibi tutan insandır.

En basit kimselerin bile güvenini sarsan kimse insanlığın dörtte üçünü kaybetti demektir.

İnsan şeref ifade etmedikçe ona insan denilmez. Şeklen insana benzer ama kendisi insan yerine konmaz. İmzasız senedin senet olarak kabul edilmeyişi gibi, şeref ifade etmeyen insanda insan sayılmaz.

İnsan olanda şeref her şeyle bir bütündür. Şeref bütünlüğünün bir noktasına en ufak bir toz konsa, insan hemen ölüm tehlikesine düşer.

Bir insan düşünün ki, inanılmaz, güvenilirmez, o insan yanımıza yaklaştığı zaman, belli etmesek te içimizden istemeyiz. Belki yüzümüz bile buruşur. Çoğu zaman nefret dahi duyarız. Yumuşak, güler yüzlü, az çok saygılı davranışları var, boyu, posu, yüzü, gözü, kaşı yerinde ama bir türlü inanamıyoruz, güvenemiyoruz. Böyle insandan ne çıkar. Yokluğu varlığından iyi değil mi? Kim ister böyle hiçe sayılan insan olmayı.

İşte hiçe sayılan, itilen, aşağılanan insan olmayı istemiyorsak, en ufak bir davranışımızda, güven kazanacağımızı, ya da kaybedeceğimizi hemen hesap etmeliyiz.

Eğer bunu hesap etmiyorsak, gerçek haysiyet ve şeref vücudumuza zehirli iğneler batırıp kendimizi intihara sürüklüyoruz demektir.

Söz verip sözünde durmayan, yalan söyleyen, işini yarıda bırakan, yani, haysiyete, şerefe yakışmaz davranışları olan birinin karşıdan geldiğini görünce ne yaparız? Onunla içimizden konuşmak bile gelmez, ama zar zor hatır için konuşuruz değil mi? Onunla sıkı fıkı olmamıza imkân olmaz. Çünkü öylelerine karşı güvenimiz sarsılmıştır.

İyi düşünelim ve halimizi cidden kontrol edelim. Güvenimizin kırıldığı insanlarla, güven duyduğumuz insanlara nasıl davrandığımızı iyi bakalım.

Güvenilen, inanılan insana karşı sevgimiz nasıl olur? Kendimiz güven verici olursak bizi nasıl karşılıyorlar?

Ya, güven kırıcı birisi olursa ölü gibi karşılanıp itileceğimizi nasıl hesap etmeyiz?

Diyelim ki mahcubiyet duygumuz nasırlanmış, tükürseler yağmur yağıyor diyoruz. Önümüze geleni aldatıyor, yalan dolan ve palavra ile kendimizi kabul ettiriyoruz. Kaç gün sürer... Sonra aldattığımız insanların nefret duygularıyla, sahte tebessümlerle bize nezaket göstermelerine dayana bilir miyiz?

Diyebilirsiniz ki öyle bir sıkıntı duymuyoruz. Herkeste bizim gibi... Yalan onlarda daha fazla. İş yanda bırakmak daha beter. Sözünden dönenlerin hesabı yok... Onlar iyi mi peki?

Onlara aciz gözülle, zavallı gözülle bakılması hoşuna gidiyorsa, yüreğinde bir eziklik duymuyorsan, o zaman itilen, nefret duyulan insan değil, ölmüş gömülmesi gereken insansın. Ölmüşlerden ümit kesildiği gibi, inanılmazlara, güvenilmezlere de ümit bağlanmaz. Onlar birer hiç yani ölü sayılan insanlardır.

İtilen insan, nefret duyulan, ölmüş sayılan olmayı hiç kimse istemez. Herkes yüce olmak, şerefli olmak inanılır olmak, güvenilir olmak ve saygı ile kabul edilmek ister.

Gerçek gözle bakılırsa görülür ki, herkes ortamında doğruluk dürüstlük, mertlik, adalet, hürriyet, iyilik, güzellik ister. Bu yüce değerleri istemeyen kimse yoktur. Hırsızlar bile ortamında doğruluğu dürüstlüğü ister. Yalancılar bile doğruluğun özlemi içindedirler. Onlarda iyiliği, güzelliği, doğruluğu isterler.

Bütün insanlarda, doğruluk, dürüstlük, iyilik güzellik, adalet ve insanlık gereklerinin özlemi ortak istek halinde sürer gider.

İnsanlığın gerekleri ağızlar dolusu söylenir, olmadığı zaman tenkitler savrulur, kinamalar olur. Ama özlemler harekete geçmez. Herkes aynı şeyleri ister. İşter ama bu sadece bir isteyişte kalır.

Doğruluk, dürüstlük, adalet, iyilik, güzellik gibi insana has olumlar, özlemi çekilip, ağızlar dolusu söylendiği halde hareketlerde neden olmuyor.

İnsanların kendilerinden çok uzak yaşadıklarından, insanların içlerini duydıklarında, insanların ne aradıklarını kesin olarak bilmediklerinden.

Kimse ne aradığını bilmiyor, bunun içinde kendisi bir şey yapmadan öteki insanlardan bekliyor. Herkes özlediğini kendisi yapacağını karşındakilerden bekliyor.

Yapsınlar, bu böyle, olmaz, nasıl böyle, yapılır, bu insanlığa yakışır mı, neden insanlar insanca hareket etmiyorlar, insanlık kalmamış, insanlık ölmüş gibi bir sürü sözler, insanlar hem kendilerini avutuyor hem de uyutuyorlar..

Her güzeli ve gerekliyi başkalarından bekliyor, görmeyince de canları sıkılıyor ama iş kendilerine gelince kendileri yapmıyor, şikâyet ettikleri olumların içinde kalıyorlar.

Hâlbuki insan istediğini önce kendisi yapmalı ve diğer insanlara iyinin, güzelin, doğrunun örneğini göstermelidir.

Bunun içinde insanların uykudan uyanıp kendilerine dönmeleri ve ne aradıklarını kesin olarak bilmeleri ve bu konuda bilinçlenmeleri şarttır.

Aranan ferdi ve toplumsal huzurun başka bir yolu yoktur. Bilinsin, bilinmesin aranan insanlıktır, insan yüceliğinin gerekleridir. İnsan kişiliğinin gerçekleşmesidir.

Kimde olursa olsun; dost, düşman, yakın, uzak önemli değildir. Kimde insanlıktan, eser var, O, övülüyor, beğeniliyor ve saygı ile kabul ediliyor.

Çünkü insanlık cazibe kaynağıdır.

Korkaklıktan hoşnut olan, cesaretliye özenmeyen kimse düşünülür mü?

Yalancılıktan ve sahtekâr olmaktan hoşlanan; dosdoğru, dürüst insanlara özenmeyen kimse var mıdır?

Aldatılmaktan hoşlanan bir tek insan gösterilebilir mi?

Girgin, becerikli, her işindir başarılı, tuttuğunu koparan insanlara, çekingen, beceriksiz, pasif olanlar özentî duymazlar mı?

Terbiyeli, nezaketli, ağırbaşlı, iyi düşünen, isabetli karar veren kişilere, hafif meşrepli, kaba, vurdumduymaz insanlar her zaman özentî duymuyorlar mı?

Çalışkan, gayretli, başarılı, azimli ve kesin kararlı insanlara özenilmez mi?

İnan, güven sarsmayan, ciddi insanlara saygı duymayan kimse düşünülebilir mi ?

Anlayışlı, hassa içten, candan, mütevazı, engin, ikram sever, cömert insanlara kim hayranlık duymaz?

Sözüne sahip, emanete hassas, vaatlerini mutlak yerine getiren sağlam, mert, cesur insanlara saygı duyulmaz mı?

Özden, samimi, vefalı, adil insanlar candan sevilip sayılmaz mı ?

Tüm insanların özlediği, hem kendilerinden hem de başkalarından beklediği olumlar, bu gerçek değerler değil mi?

KÜÇÜK AKILLA BÜYÜK İNSAN OLUNMAZ

İnsanın ne aradığını tespit edip, özlediği insanlığını yaşayabilmesi, ancak akıl denilen büyük varlığın, yeniden vucutlanmasıyla, sağlıklı ve kuvvetli olmasıyla mümkün olur.

Ne yaparsak aklımızın yeterliliğine ve zekâmızın gücüne göre yapabiliriz.

Aklımızın erdiği yere kadar gider, ötesine geçmeye değil, bakmaya bile korkarız.

Biri daha ileri bir şey söylese işittiğimiz zaman hemen olmaz diye kıyametler koparırsınız. Hâlbuki sonra o itiraz ettiğimiz ispata gelip doğrulandığı zaman mahcup olmakla küçük akıllı, dar akıllı olduğumuzu görürüz.

Akıl... Koca akıl... İnsanın her şeyini ifade eden akıl büyümeli, büyümeli ve insan aklı olmalı ki, insan olarak bizim olan dünyada sahiplik yetkimize ulaşabilelim. Tüm ihtiyaçlarımızı tespit ederek onları doyurabilelim.

Hepimiz biliyoruz ki insan, aklı nispetinde başarılı ve mutlu olabilir.

Küçük akıl ile büyük insan olunmaz.

Şans ta akıl... Akıl... Akıl... Vesselam...

Yüzeyden bakmakla, şans demekle, Allah (cc) ona veriyor bana vermiyor demekle bizde bir şey değişmez.

Hiçbir zaman tahmini ezberik düşüncelerle hayatta başarılı olunmaz.

Allah (c.c) vermedi, vermiyor, ne yapalım, şansım yok, şansım yaver gitmiyor, bizde akıl fukaralığı var v.s. demeyelim.

Böyle diye diye kaybediyoruz.

Hâlbuki Allah (cc) ibret ve örnek unsurları koymuş önümüze. İbret için deliller var.

Bakarız değil miyiz? Yoo... Akıllıyız.

Akıllıysak akıl derecemize yön verip, gerçekçi insan aklına ulaşmamız lazımdır.

Çünkü o gerçekçi insanda anasından öyle doğmamış, kendi gibi bir gerçekçi insandan aşı almıştır.

Evet biliyorum. Allah (cc) bazılarına büyük, bazılarına da küçük akıl vermiş ne yapalım deyip tekrar uykuya yatmayalım.

Sözün sonunu anlamadan hemen itiraz etmeye kalkmayalım. Bu sözleri, bizi bize gösterecek, tanıtacak dost sözleri işitince bir şeyimiz eksilmez... Aksine uygularsak, tecrübe edersek çok şeyimiz değişir.

Eğer gerçekten kurtuluş ve refah istiyorsak, ezberik yaşamayı bırakalım, hemen şu sözleri takip ve tecrübe edelim. Müspetse kabullenelim.

Bu sözler hayat tecrübelerinin mahsulüdür. Binlerce kişide sağlam netice vermiştir.

Ya senin zannın, doldurma aklın ne yaptı şimdiye kadar sana. Pasiflikten, azaptan ve sıkıntıdan başka ne verdi?

Allah (cc) peygamberlik vazifesi sırrından başka ne varsa o özellikleri insanlara, yine insanlar sebebiyle nasip kılmıştır. Ama sen nasbe dersin, sen yaparsan olur. Sen yapmak istemezsen öylece sıkıntılar ve sefaletler içinde kıvranır, nefes sayını tamamlar, mahrumiyet dünyasından, yine mahrumiyet dünyasına hayatını devredersin.

Bak; ne yana dönsen aklını geliştirmen lazımdır...

Başarı için, huzur için, saadet için bu şarttır...

Gerçeklik yolunda, ezberik yaşamak, hayal, zan, meçhul, aldatmasyon yok...

Şu yana git bu yana git şu ol bu ol denmiyor burada...

Uyan gafletten de, aklını geliştir, büyük akılla, büyük insan ol deniyor sana...

Uyanıp kendine gelen ve aklını geliştirmek gereğini duyan kişi, ciddiyetle önem verirse, aklını kısa sürede sağlıklı hale getirebilir.

Aklımızı bakımlı ve sağlıklı hale getirerek diğer mahlûklar gibi idare edilen değil... İdare eden, Yönetilen değil, yöneten akıl sahibi olmalıyız ki, Allah(cc)sahiplik tecellisine mazhar olalım da, Allah (cc) istediği gibi örneğimize uygun hakikaten insanlık sıfatımızı ifade edebilelim.

O halde akıl denilen, insanı ifade eden temel varlığımız neye ihtiyaç duyar? Neyle beslenir? Suyu nedir, Neyle temizlenir? Ona bakalım.
İnsan için en mühim ve en değerli varlık olan aklın mutlak surette kuvvetli olması gerektir.

Bu da, aklın besin alması, temizlenmesi, istirahat etmesi ve spor yapmasıyla olacaktır.

Aklın çeşitli merkezlerle çalışan bir bütündür. Bu merkezlerden anlayış merkezi, alaka ile aramakta, kıyasla bulmaktadır. Anlama duyumumuzun tatmin oluşu tespit etmekle olur. Bu yolla, tespit edilenlerin değerlerini bulmak ile görevli zihin merkezi, lüzumsuz şeylerle meşgul olmaktan ve kirlenmekten kurtulur.

Zihin, tereddütsüz bir değer yargısı mekiğine yükselir.

Bu suretle zihin merkezi temizlenmiş olur.

Mantık, füzuli şeyleri süzgeçten geçirmeyerek istirahat etmiş olur.

Her şey müspete bağlandığı için, şuur altını lüzumsuz şeyler doldurmaz. Bu yolla da hayal merkezi durulur.

Şuur, hareket merkezine serbestçe emirlerini verdiği zaman akıl spor yapmış olur.

Yukarıda bahsi geçen akıl merkezleri bu halde çalıştığı müddetçe akıl temizlenir ve akıl sistemi düzene girer.

Düzenli çalışan akıl, besinlerini muntazaman almaya başlar.

AKLIN BESİNİ İNSAN SEVGİSİDİR.

Esas olan bu konuda insandır. Onun için insan üzerinde sevmeye layık, gerçek insan üzerinde önemle durulmalıdır. Gerçekleşmek, gerçek bir insan bulup onu sevmekle olur.

Anmayış duyumumuz aklın anlam merkezini durmadan çalıştırırken, bu çalışma en çok gerçek insan üzerinde olmalıdır.

Gerçekçi insana anlayış göstermek, onu tespit etmek, takdir etmek, bu kararla da ona itimat etmek, inanmak, hatta gerçekten bir dost sahibi olmak yoludur: insan aklını çalıştırarak, güç alacağı, aklına besin alacağı insanı bulup tanım ve ancak bu yolla gerçek bir güç kaynağına sahip ola bilir.

Ne mutlu gerçekten, insanı kendisine döndüren, kendi aklını müspet gerçeklerle besleyen bir dostu bulana. Ne mutlu böyle gerçekçi bir dostunu ahabap edene ve ona ahabap olabilene.

Aradığımız insanı, ihtiyacımızı karşılayacak insanı bulduk diyelim. Şimdi bizim ona, onun bize ne yapması lazım? Tabiidir ki insana yapılacak en büyük iyilik onu sevmektir.

Sevmekten ve sevmekten ileri ve değerli bir şey olmaz. Tabii o bizi sever. Çünkü eğer insan seven bir kişi olmasaydı böyle bir büyüklüğe ulaşamazdı. O bi-

zi mutlak sever, ama biz onu nasıl seveceğiz? Sevgi iki türdür. Biri doğman sevgi. İkicisi takdir ile sevgidir.

Takdir ile sevgi, doğman sevgiden daha çok ruhimdir.

Manevi ihtiyaçlarımızı karşılayacak o insanın büyüklüğünü ifade eden davranışları ve olumları vardır. Alaka ile dikkat lazımdır. O insanın ayak atışı, yürüyüşü, konuşması, tarzı, edası, ikram edişi, yönetişi, her davranışı birer özellik taşıır.

Bunları dikkatle izlemek gerekir. O insandan hoşlanmak, ona hoşlanarak bakmak, bütün özelliklerini birer birer tespit etmek ve onları birer birer takdir edip o insanların ehemmiyetini iyice bilmek lazımdır. Diğer insanlardan nerelerde ve ne farkı var? Umumiyeti nedir, hususiyeti nedir? Yönetim sistemi nasıl olur? Nelerden hoşlanıp, nelere müteessir oluyor? Bu yönetimlerinin hepsini tek tek tespit etmek şarttır. Öylesi kişiler pek yalnız ve kimsesiz olurlar. Ona biraz olsun anlayış gösterip ona yar olmak gerek. Ciddice bakmadan, önündeki bir insanın dostluklarını görmeden, açığıdaki biricik dostunu ahbab edemeden ne olunur ki. Elbette bir şey olunmaz.

Evet, kendi saadetimizin hatırı için, aklımızı güçlendirerek duyularımızı bize öğretip o ihtiyaçları karşılatıran insanı çok hem de pek çok seveceğiz.

SEVGİNİN ÖNEMİ

İnsanda sevgi tabidir. Maksada alet edilince bozulur. Sevgi heyecanla karışınca hareketler kaynağı olur. İnsan doğuştan sevgi ile doludur. Akışı sade yöne akar, öyle gider.

Sevgi aynı fiziksel vücudun ihtiyaçlarına cevap veren su gibidir. Oda duyumsal vücudumuzun suyudur.

Dış dünyamızda susuz hayat olmadığı gibi, sevgisiz duyumsal vücutta olmaz, olamaz.

İnsanın derinliklerinden kaynaklı gelen sevgiye, temiz yön verilmezse, suyun bulanması gibi olur. Temiz ve tatlı suya ne kadar önemli ihtiyaç varsa, duyumsal ihtiyaç varsa, duyumsal vücut için de temiz ve maksatsız sevmeye ve sevilmeye öylece ihtiyaç vardır.

İnsanın mutlu olabilmesi için, hayatta bir tek insanı, ama içinde insan olan gerçek insanı, temiz bir sevgi ile sevmesi ve onun tarafından da sevilmesi lazımdır.

Kendini maksatsız olarak, meziyetleri için temiz bir sevgiyle seven bir insana kendini sevdirebilen, en önemli bir ihtiyacını karşılamış demektir.

İnsan birini canı gönülden severse nasıl huzura erer? İnsanın içi nasıl hoş olur? Tecrübesi kolay.

Ancak insan beğenerek, inanarak, sayarak severse sevgi devam eder. İçten sevmek hile götürmez.

Bir de canı gönülden kendisini, beğenerek, inanarak, seven olursa ona doyum olmaz.

Sevgi dünyası çok geniş, çok büyük bir âlemdir.

Gerçekte sevmek, her şeyi sevdiğini bilmektir. Her şey sevilir. Bu umumi sevgi içinde, bazı şeyler biraz daha fazla sevilir. İnsan sevmediği için sevmediğini zanneder. Düşmanlık; yaratılanın oluşunu ve ne, için yaratıldığını bilmemekten ve ondan istifade yok zannetmektendir. Hâlbuki gerçek gözle bakılsa, her şey yerrine göre pek büyük işe yarar ve sevilir.

Hayatın manası ve hareketin kaynağı sevgidir. Sevmek ve sevilmek gayesinden haberi olmayan insanlar; gayesiz, gayretsiz, tembel ve pasif olurlar.

İki kişi arasında muhabbetleşme sistemi kurulması, anlaşmalarla başlar, anlaşmalarla devam eder.

Gayelerin birleşmesi, zevklerin ve inceliklerin yakınlığı ile sevgi artar. İnsanları birbirlerini daha çok sevmeleri, arzu ve ahlaklarının birbirlerine benzemesi ve uygunluğu nispetinde hızlanır.

İnsanlar gayelerini birbirinden sezdikçe, güven bağları rabıta haline gelmeye başlar.

Sevenler, her an sevdikleriyle hareket ederler. Daima zihnine sevgilisi yerleşmiş olan bahtiyar bir insan, her yaptığı hareketi, sevgilisinin karşısında yapıyormuş gibi dikkatli yapar. Hem de bu yaptığım işi sevgilim duyacak ve beni takdir edecek kanaati kendinden asla çıkmaz. Böylece hayat daima teselli ve ferahlıkla devam eder. Sevenler, isterlerse birbirlerinden ayrı olsunlar. Çok uzakta olsunlar...

Sevmek ve sevilmeyi elde etmenin tek sebebi dikkattir. İki arkadaş birbirinin huyuna dikkat edipte uymaya çalışmazlarsa sevgi kısa devre yapar ve düşümlenir. Soğukluklar ayrılıklar buradan başlar.

Sevginin kısır kalmasına, çabuk yok olmasına takdirimizin olmayışı sebep teşkil etmektedir.

Takdirsiz sevgi daima yok olmaya mahkûmdur. Takdir için tespit lazımdır. Tespit içinde ehemmiyet, ehemmiyet içinde ciddiyet gerekir.

Bir kimseye karşı ciddi olursak, konuşmalarımızı, görüşmelerimizi, alakamızı, ciddi ifadeden ayırmazsak, o kimseye ehemmiyet verme nispetimizde artar.

Ehemmiyet verince, onun diğer insanlardan farklı taraflarını tespit etmeye yöneliriz. Onun, farklı, iyi, üstün taraflarını tespit edip, tespitlerimizi artırdığımızda da takdirimiz başlar. Takdirlerin arkasındanda sevgi gelir. İşte müspet sevgi budur.

Sevmek ve sevilmek isteyen insan, takdirden ayrılmamalıdır. Çünkü taktir, bizim karşımızdakine karşı sevgimizi sağlamaştırdığı gibi, karşımızdakininse bizi sevmesinde önemli rol oynar.

Karşımızdakinin bizi sevmesini istiyorsak hemen onunla ciddi olarak alakalanmalı ve onun taktir etmeliyiz.

İnsandaki büyük güç, sevgi, takdir ile faaliyete geçecektir..Sevmek istiyorsak takdir edeceğiz. Takdirsiz sevginin de bozulup kaybolacağını hiçbir zaman unutmayacağız.

Takdirler gerçekleşince arkasından şükür gelir. Şükür bir hoşnutluk halidir, teşekkür olarak sözle ifade edilir ama esas teşekkür söz değildir. Bize yapılan fedakârlıklar ne için yapıldıysa öyle olmağa muvaffak olmaktadır.

Mesela; öğrenmemiz için yapılanlar karşısında teşekkür; çok iyi istenilenden daha iyi öğrenmektir.

Gerçekte teşekkür ederim demek, istediğinizi, size göstermeye söz veriyorum demektir.

Bunun için teşekkür etmek, o teşekkür sözünü yerine getirmek insanlığın şartıdır. Her insan bu şartı yerine getirmek için sorumludur.

Bu sorumluluğunu ciddiye almayan insana nankör (takdirsiz) derler.

Bir insan için nankörlük kadar büyük bir kabahat ve suç yoktur. Her şey giderilir ama nankörlük giderilecek, affedilecek gibi bir kabahat değildir.

Nankör adam kim olursa olsun, gözleri kör, kulakları sağır demektir. O kendi yaralarını seçemeyecek kadar kaba ve sersemin biridir ki, faydalarının farkında bile değildir.

Yaralandığı şeyleri seçemeyen, farktan aciz olan, faydalandığı sebeplere karşı şükran duymayan, kim olursa olsun hayatın mahlûklardan daha aşağı bir adamı demektir.

Öylelerinin insan sevmesi, dost takdiri bilmesi mümkün değildir.

Nankörlükten kurtulmanın tek yolu takdir etmesini bilmektir... Takdir kapısının açılmasıdır.

İnsan deriliğindeki büyük güç kaynağı olan sevgisinden istifade etmelidir. Bu da dağınık sevgilerinin bir noktaya toplanmasıyla olur.

Tabii sevgi, takdirle hususi sevgi haline getirilir.

Sevgimiz en çok fayda elde edeceğimiz ve aklımıza besin alacağımız gerçek dosta yönlendirilmelidir.

Hususi sevgiyle en önce, en çok onu sevmelidir. Çünkü gerçek insan olmanız için hayatta lazım olan tek kaynak odur.

Onun kıymetini bildikçe, ona ehemmiyetimiz çoğaldıkça aklımız güçlenir, beşir alır, zekâ kudretimiz artar. Kıymetini bilmediğimiz zamanda eksilir.

O halde aklımıza kuvvet ve onu yerinde kullanarak, kârımızı, kendimizin görüp semcesine ve böylece şahsiyet olarak yaşamamıza sebep olacak olan o gerçek dostu ne kadar çok sevmeliyiz.

Gerçek insan olmak, şahsiyet sahibi olarak, bağımsız, hür ve gür olarak kendi takdiri ile yaşayan insan olmak için, bilgi, kuvvet, para, servet, şöret, hiç, hiçbirşey para etmez. Tek çare dağınık sevgilerimizi o gerçek dost üzerinde toplamak ve onu gerçekçe sevmektir.

Gerçek dost, kişileri, muhabbet, ehemmiyet ve takdir yönü ile bağlar. Çünkü o, insanlara şahsiyet verir. İnsanları hür kişi etmeye çalışır. O emir vermez. Başka teklifi de yoktur. Sadece insanların, ciddi ve hassas olmalarını ister. Tavsiyelerini cidden yapmalarını ister. Ona ahbablık dikkatli oluş nispetindedir. Ne kadar hassas olunursa ahbablık o kadar ileri gider ve gelişir. Onun istediği gibi yücelen, onu çok memnun etmiş ve ona en büyük ikramı yapmış olur. Onun tek derdi vardır, o da, bir insanı hür görmek..Kendisine ne kadar dostluk eden olursa o, gerçek insana o kadar dosttur.Başka olmaz. Onlara başka dostluk ta sökmek.

İnsanın kendi insanlığına ulaşır şahsiyet olmak isteyeninin samimiyeti, bu yön-deki ciddi gayretlerinden belli olur. Aynı onun gibi olmaya koşan kişi onu sevin-dirir. Ve onu kendine daha çok hizmete mecbur kılar.

Kişinin güzel hareketleri, onu mutlu eder.

Onlarla ahbablığı hergün haddi hareketlerini düzelterler yapabilirler. İnsan-ları özüne uygun yaşatmaya can atan gerçek dostlar, özüne uymak derdine dü-şenlere âşıktır. Amaçlı insana; dost, hiçbir şey esirgemez.

O bizi halen sever. Bizde onu seversek ahbablık olur. Gerçekten yürekten sev-mezsek öylesi insanlara başka ahbablık sökmek.

O özden, yürekten, ciğerden, iyice âşıkçasına sevgiden aklın tüm merkezleri manevi besin alır. Sevgimiz gevşek olursa aklımız besinini alamaz.

İşte aklımızın kıymetini ne kadar biliyorsak o gerçekçi dostta sevgimizi o ka-dar yöneltiriz.

Takdir edilmeden tam sevgi olmaz. Bunun için öyle bir dostun neyimize ne derece dost olduğunu tespit edersek onu değerlendirmiş ve o değer de kıyme-tini takdir ederken ehemmiyet vermiş oluruz.

Böyle gerçekçi bir dostla tanıştıktan sonra;

İnsanda;

Ezberik zihniyet, hurafe, her söze inanım, havadisçilik ve dedikodu gibi olumsuz haller azalır. Kötü alışkanlıklar kısa sürede değişir. Bunların yerine ak-tiflik, neşe, inanç ve irade gerçeklikleri dolar.

Lüzumsuz sözler, vakit öldürmeler, boş iddialar, ümit ve moral gevşeklikleri, boşluktan doğan şakalar var ise kaybolur.

Olumsuz inançlar, yanlış itikatlar, menfi tarz ve terimlere inanmalardan eser kalmaz. Bunların yerlerini müspet inançlar, gerekli konuşmalar, yerinde davra-nışlar, sağlam itikatlar, gerçek olumlar doldurur.

Sebepsiz etkiler, bilinçsiz sevgiler, gayretsiz davranımlar, gereksiz hareket ve faydasız düşüncelerden kurtulur. Bunların yerine gayetli etkiler, bilerek sevgiler, şefkat ve saygılar, azimli hareketler, müspet sonuçlar, gerekli davranışlar ve müsp-et fikirler yerleşir.

Bu yüce dostta cidden ahbab olabilirsek;

Kendi kararımızla yaşayan, hiç bir etki ve tesir altında kalmayan, her istediğini özbe öz insanlığının esas kurallarına uydurabilen, her tuttuğunu başaran insan oluruz.

Dost bize bizi tanıttak, Ciddiyetimiz terbiye olacak. İnsanlık şerefimize ulaşmayı hedef tutacağız.

İçten yeterli, güçlü ve hükümlü olacağız. Böylece kendimizle barışacak, her istediğini yapacak, her istemediğini de yapmayacak güce ulaşacağız.

O dost bizi bize döndürecek, kişiliğimizi bize öğretecektir. Onun vasıtasıyla aklımızı güçlendirip duygular deriliğine ineceğiz.

Ona ne kadar önem verir anlayış gösterirsek, ondan o nispette büyük faydalar ediniriz. Onunla cidden içli dışlı ahbab olursak, zihnimiz durulur, anlayışımız açılır, değer yargımız işlemeye başlar. Deriliklerimizdeki duygularımızı fark ve tespit ederiz. Onların ne ile doyurulacaklarını da açık ve net olarak görür ve doyururuz.

Aklımız besin olarak güçlenip kendimizi tanıdıkça, kendimize olan güvenimiz artar. Kendi insanlığımızı görüp kabul ettikçe ve derinliklerimizdeki, o yeteneklerimizi, o güzelliklerimizi, o üzeri örtülmüş definelerimizi keşfedip açığa çıkardıkça, kendi yüceliğimizi görür, kıymetimizi yürekte duyar ve kendi kalbimize kendi sultanlığımızı yerleştirerek, kendi kendimizi gerçekten saygı ile kabul ederiz.

Bu suretle onunla ciddi ahbablıkla dış tesirlerden, dış etkilerden, her çeşit bağımlılıklardan kurtularak özgürce yaşamaya başlarız.

Böyle bir dostta anlayış gösterilmez mi? Önem verilmez mi?

Bizi, aklımızı güçlendirerek ulvi duygularla doldurup gönül insanı yapacak böyle gerçekçi, yüce insan sevilmemi?

Tabii ki ihtiyaç meselesi... Tabii ki takdir meselesi. İnsan ihtiyacının ehemmiyetine göre, o ihtiyacı karşılayacağı yere koşar ve ona göre önem verir. Ona göre değer verir. Değerini yordukça da sevgisi çoğalır.

Seven incilir, seven kazanır, seven sevilir, Bizde sevmek istediğimize göre, sevmezsek sevmek nasip olmaz. Öyleyse hiç olmazsa sevmek için seveceğiz.

Duyular derinliğine ve insan yüceliğine sevmek sebebiyle erilir. Yoksa o dost bize ne yapsa, biz sevmedikçe neticede tatmin olamayız.

Biz o gerçekçi insanı severde, onun tavsiyelerini yerine yetirir, onun emeğini düşünürsek, kısa bir süre içinde aklımız güçlenir ve kudretli insan oluruz.

Sevgi ile gerçek insanda yok olunur. Ama bu öyle bir yok olmaktır ki, insan yok olduğu gerçek dostunun varlığını yaşar.

Seven sevgilisini unutamaz ve seven daima sevdiğini aklından çıkarmadıkça, hal olarak kendini göremez. Kendisinde sevgilisini görür, her tarafta adeta onu görmüş gibi bir haller olur.

Ne yaparsa o sevdiği için yapar. Sesi, sözü sevdiğinden olur... Olur olur ve bu yolla yüceliğe erilir, insan gerçekleşir. Ve aranan saadet bulunur.

Gerçek şudur: Sevdiği olanın ondan daha ehemmiyetli bir şeyi varsa, onu sevmemiş demektir.

Eğer dostu olanın ayrıca birde kendisi varsa, maalesef dostsuzdur o kişi.

Zahiren de dostuna aynı ehemmiyeti vermiyorsa yine dostu yoktur o kişinin.

Onunla, o gerçekçi yüce insanla ne kadar içten ve dıştan birlik olursa o kadar, dirençli, güçlü ve sağlıklı akıl sahibi olursun ve yücelirsin.

O halde o gerçekçiyi bul ve onunla ahbab olmaya koş, onun ahbablığına doyum olmaz. Dosttur o... Hem nasıl bir dost bilirmisin, o, seni senden çok seven, seni, sana, saadetin için tanıtıp, seni sana bulduran yüce bir dosttur.

Dünya yüzündeki dostların, dostluğunu, dostluk sadakatlerini hep bir yerde toplasan, böyle gerçek iç dünya dostunun dostluğu yanında ancak bir damla olabilir. Gerçek dostun dostluğu deniz, diğer dostların dostluğu onun damlasıdır. Başka dostluklarla iç dünya dostluğu kıyaslanamaz bile...

Gerçekleşmek, gerçek insan olup saadetle yaşamak senin elinde. Senin cidiye alman, ehemmiyet vermenle olacak.

Sen seni yüce insan etmek istemezsen; ne dostun sadakati, ne de hizmeti, seni sende gerçekleştiremez. Sen yücelmek istemezsen tam içten bir kararla, seni kimse yüceltemez bilesin.

Bilesin ki o deniz dostu da sen dost eder, yetişmen için dost tutarsan olur. Yoksa bir insana başka bir insan bir şey yapamaz. Sana yardımcı olur ancak. Yeter ki sen gerçekten şerefli sahip insanlığına ulaşmayı iste..Yeter ki yücelmek yolunda bir kararın olsun..

Yeter ki, seni sana tanıtacak, senin büyük gücünü sana gösterip, senin sultanlığını sana kabul ettirecek gerçekçiye koş..onu ara bul ve ona cidden ahbab ol.

Ol ki, seni sana göstereyim. Seni seninle tanıştırsın. İçindeki ikiliğine son verip, seni seninle barıştırsın.

Seni etkiler esaretinden ve her türlü bağımlılıktan kurtarsın. Sana özgür olmanın yolunu göstereyim. Seni hür ve gür olarak yaşatsın. Kalbi huzura erdirdirsin.

İnançtan başka bir şeyi olmayan yüce insanlığına sana tanıtsın.

İNSAN İNANCINDAN BAŞKA BİR ŞEY DEĞİLDİR.

İnsan, koca insan, inancıyla var olan insan... Yeterki kesin bir inancı olsun insanın. Kesin inancıyla var olan insan, o kesin inancıyla hâkim olur tüm varlığa.

Tükeneceğine inanırsa tüketir, üreteceğine inanırsa üretir. Üşüyeceğine inanırsa üşür, ısınacağına inanırsa ısınır.

Sevgisiyle yaşayan koca sahip insan...

İnsan sevgisiyle yaşar, imanıyla hâkim olur. İnanırlığıyla vardır, güvenciyle mutlaktır. İnsanın sahipliği ve hâkimiyeti imanıyla tamlar. İnanırsa sıcaklığı soğuk yapar kendine, soğukları da sıcaklaştırır. Toprağa emreder, işler istediğini yaptırır. İnançla, insan, olmaz şeyleri olurur. İnanıcı tam olmazsa, olan şeyi de bozular.

Kesin inanç sonsuzluğa etki yapar.

İnsan öyle bir varlık ki, emir yeri kalbinin derinliklerinde. Kalbinde kesin olan inancı, her varlığı hizmetinde tutmaya yeterli gelir.

İnsan koca, insan... Tüm varlığın sahibi insan...

Tüm varlığın emrinde olduğu insan... Kendinde olur kendinde yaşarsa, tüm mahlûkun maliki olan insan...

Yeter ki kesin inancıyla var olsun. Yeter ki sevgisiyle yaşasın. Yeter ki kalbinde yaşatana sığınsın.

İnançla var olan, şüphesiyle yok olan koca insan... Bir anda var olup malik olan, bir anda tereddütle yok olan insan... Tüm varlığın şefkat, sevgi umduğu, sevgi, muhabbet, sahiplik beklediği insan.

Bir defa uyan... Uyanda aslın olan yaşatanına dayan...

Gör ki sen kimsin, nasıl koca bir sultansın... Anla kendini. Tanı kendini. İmanla var ol.

Var ol, çünkü bu kâinatın sahibi sultanı sensin. Koca insan... Koca sultan...

Sen kendini atmış okkalk gövden sanma. Sen, hayatı ilahiyi temsil eden deniz dalgası gibi bir dalgasın. Sen sın ilahiyi taşıyorsun. Sen halikın sahipliğini ifa ediyorsun...

Sen de saklı bir büyük var... Sen onun gücüne ispatsın.

Ey sırrı mutlak olan insan. Ey kâinatın sahibi olan insan... Ey Allahın ispatı olan insan... Kendine dön. Kendine bak gerçekten... Kendi büyüklüğünü anla... Takılma geçenlere, bekleme gelecekleri... Şimdi şu anı yaşarken ne varsa onu değerlendir... Değer biçecek sensin kıymetleri koyacak, adlandırıp düzenleyecek sensin...

Oluşunla insansın, her şeyin sahibisin, iraden sana ait. İnancın sana ait, sevgin sana ait. Kudretin tüm mahlûkun kudretinin üstünde... Aklın var... Fikrin var..

Her şey, her varlık sana hizmete koşuyor. Emrine amade. Sen niçin duruyorsun. Neyi kimi bekliyorsun. Her şey seni, senin sahipliğini bekliyor.

Ey şahanelik hakkı olan insan, ey gerçek mutluluklara ispat olan, ey mutlak yetkisini kullanacak olan insan. Derinliklerindeki o gizli hazineler, o güzellikler, o duyular, duygular, o akıl teşkilatı, o düşünce varlığın, o derinliklerindeki aşkın... Hepsi, hepside senin emrini, senin sahipliğini bekliyor... Sen neyi kimi bekliyorsun...

Her ne istersen, istediğini sen yaparsan oluyor. Saadet senin.sen koşarsan senin..Cennet senin. Sen, gidersen senin, mal senin, sen kazanırsan senin.

Ne istersen. Sen yaparsan olur. Sahip olursan senin.

Hangi yana, bakarsan hep senin. Var olursan senin. Var olmak kendini tanıman, kendine inanmanla olur.

Bir insanın takdiri uyanıp, iradesi kendi takdirinin emri altına girmedikçe, kendine güveni gerçekleşip, kendi sahipliğine olan inancı kesinleşmedikçe, o insanın var olmasına imkân ve ihtimal yoktur.

O halde bu gövde içinde yüceliğini ispat edecek olan insan, kendine dön. Kendini tanımaya koş...

Kendi istediklerinin, kendi ihtiyaçlarının neler olduğunu gerçekçe tespit et ve onları karşılayarak kendine dost olmaya koş...

Kendiliğinden bir şey olmaz, eşyalar gibi boş yere bekleme. Seni bir başkası yöneltecek değil ya. Sen koca İnsansın insan... Kendini kendin yöneltmeye koş...

Kendini bil, bul ve her yönüyle kendini doyurmaya koş. İnsanın şahsi hürriyeti, yüzü ak, alını açık, boynu dik olmaktır. Bu da ancak yaratılışına uygun yaşamakla olur. Aksini iddia eden ispat edemez.

HAYAT MÜCADELEDİR

İnsanlar inançları içinde, inançları için yaşarlar. İnsan ancak inancının ortamında huzurlu ve mutlu yaşayabilir.

Eğer inanç ve ortamı, insan yaratılışına uygun ise, o zaman hayat ve uğraşı hem zevk hem de güç kaynağıdır.

İnsanların tüm aradığı, yaratılışlarına uygun inanç ortamına kavuşabilmeleridir.

İnsan, insan gibi inanç sahibi olacak, insan, insan gibi yaşayacak ki huzurlu olabilsin.

Mücadele, gölgece, eşyaca, bitkice, hayvanca değil, insanca yaşama mücadelesidir.

İnsanlığın kavgası başka değil, başka şeyde de değildir. Başka istikametlere çekilmesi, başka yönlere yöneltilmesi kavganın esasını gizleyemez.

Bitmeyen kavgası, bitmeyen mücadele, insanlığın insanca yaşama, yaşayabilme kavgasıdır.

İnsan, insanca yaşamak istemektedir. Bu arzu onun özünden, taa en temelden doğan bir istektir.

İnsanlık kavgasının zaferle neticelenmesi için, insanlığın, bu özden gelen sürekli itişin istikametinde hareket halinde bulunması şarttır.

İşte bu bitmeyen insanlık kavgasında, bu kavgayı yürütecek güçlere, davasına inanmış insanlardan meydana gelmiş kadrolara ihtiyaç vardır.

Her mücadele bir strateji ister. Her savaşın yürütücüleri vardır. Savaşçılar vardır. Bir davanın savaşçıları, her şeyden evvel kendi mücadelesini yaptıkları savaşın kendilerinde galibi olmalıdırlar. Yani kendi yaşayışlarında, savundukları davayı ispata getirmelidirler.

Kendi yaşayışlarında mağlup olarak yaşayan insanların, bir savaşı başarıya ulaştırmalarına ve zafer kazanmalarına imkân yoktur.

O halde, insanı insanca özden yaşayıştan başka hiçbir düzen tatmin ve mutlu edemez diyerek, insanca yaşama düzenininin zafer ve mutluluk türkülerini söyleyen insanlar, kendileri bir araya gelip, insanca yaşayışı, en önce kendilerinde gerçekleştirerek ortaya çıkmalıdırlar.

İnsan, insanca yaşama mücadelesinin samimi yolcusu olduğunu, yaşayışla, örnekliliği ile ispata getirmelidir.

İnsanlığı savunanlar, soruyoruz neyi elde etmek istiyorsunuz?

Neyi gerçekleştirmek içindir bunca ettiğiniz sözler?

Yaşıyormusunuz dediklerinizi? Savaşını yaptığımız davanın inancılıarı, yaşayıcılarımızı, yoksa sırf sizden evvelkilerin söyledikleri sözleri, plak gibi tekrar mı ediyorsunuz?

Kendiniz dediklerinizin insanı olmadıktan, olamadıktan sonra, diğer insanları nasıl öyle yapabileceksiniz? Onların öyle olmalarını nasıl, ne yüzle, neye dayanarak isteyebiliyorsunuz? Kendi, yapmadığı, yapmadığı bir hususu başkalarından nasıl bekleyebilir?

Hem sonra tüm toplum bizim istediğimiz gibi olsa da, biz öyle olmasak ne olur? Ele ne geçer?

Kendi dediğini yaşayamayan, kendi, huzurunu gerçekleştirememiş, kendi tamlığına ulaşıp, kendi Olgunluğuna erişerek kendisiyle barışmamış insanların, toplumlarına huzur, mutluluk götürmesi nasıl olacaktır?

Bu hal, çöldeki serap aldatması değil midir?

Beğenip sözünü etmek, fikri benimsemek, fikrin sözlerinin, başkalarına karşı müdafaasını yapmak, o fikrin sahibi olduğumuzu göstermez.

İnsanın bir fikir sahibi olduğunu iddia edebilmesi, o fikri yaşayışında ispata getirmesi şartına bağlıdır.

Hal, hareket ve davranış olarak içinde bulunduğumuz fikrin ilkelerinin tatbikçileri isek; o fikir bizim malımızdır.

Aksi halde, halimiz hamallıktan öteye gitmez. Başkalarının mallarını taşıyanlara mesleki anlamda zahiren hamallık ediyor denir.

En eziyetli, işkenceli ve yorucu hamallık; başkalarına ait fikir, düşünce ve sözleri tespitsiz olarak benimseyen fakat onların tatbikçisi olmayan, yalnız sözünü eden, insanların halidir.

Yalnız beğenmek, senin fikrinden beklediğin, umduğun faydaların elde edilmesine yetmez.

Gerçekten faydalanmak istiyorsak, fikrin yaşayıcısı olmalısn. Bu incelikleri göremezsen, bir de umduklarını bulamamanın verdiği iç sıkıntısına gömülür ve fikrinde yalancı çıkarırsın.Bu ise seni iki yüzlü eder.İçten başka, dıştan başka görünürsün.İki yüzlü yaşayısta seni daha fazla sıkıntıya sokar.

Gerçekleşmek istiyorsan; sözlerinle oyalanmayı bir an evvel bırak. Başkalarından evvel kendin, inandığın fikrini, prensiplerini, tecrübe ve tespitlerini yaşa.

Fikrimizin değerini ve kıymetini ancak, kendimiz yaşayarak ispat edebiliriz. Aksi halde yani söylediklerini yapmayanın samimiyetine, fikrin sağlamlığına nasıl inanılır?

O halde ön şart; dava sahipleri davalarının insanı olmalıdır.

Her insan kendi kalbinin derinliklerini dolduran inancının etkisiyle yaşar ve ona göre hayatına yön verir.

Gerçek şudur; kesinlikle insan kimsenin müspet inancı, onda muazzam bir zekâ gücü ve dirençli yapar.

Bu dirençle, inanmış olan, inandığının yürürlüğe girmesi ve kabul ettirilmesi için bütün varlığı ile çalışır. O yolda her türlü zorluklara göğüs gerer ve tüm mevcudiyetiyle feragat ve fedakârlık eder. Ona göre çalışır, ona göre kazanır, o inandığı yolda harcar...

Tek kelime ile insan, inandığının adına yaşar.

Güç inanç gücüdür. İnançtan kesin inançtan alınır. İnsanlığı, ancak insanlığın kesin olarak inanmış ve tüm gücünü, öz insanlığına olan inançlarından almış olanlar başarıya götürecektir.

Zafer; fikrini kendilerinde yaşayanların ve davalarna kesin olarak inananlarıdır.

İNANCI KESİN OLMAYANIN AKLI ÇALIŞMAZ

Abdulkadir DURU

ÖZDEN FIKRİNİ NİÇİN KABUL ETTİN? KİŞİLİK EĞİTİMİNE NİÇİN İHTİYAÇ DUYDUN?

İstediklerimizi yapabilecek, istemediklerimizi de yapmayacak güç sahibiyiz. Bütün mesele bu gücümüzü harekete geçirip aksiyon haline döndürebilmektir. İşte Özden Fikri bize bu gücümüzü ve bu gücü nasıl harekete geçireceğimizi göstermektedir.

NİÇİN ÖZDEN? ÖZDEN FIKRI NE DİYOR?

İnsan dünyanın en yüce değeridir.

İnsan hayatın en büyük gücüdür...

Özden Fikri diyor ki;

Şimdiye kadar maneviyat diye, fikir diye, dostluk diye bizi düşüncemizden, fikrimizden, vicdanımızdan, ümitlerimizden, bizi kendimizden uzaklaştırmışlar.

Bize kendi gücümüzü unutturup, bizi hayalin, zannın, meçhulün karanlığına itmişler.

Göremez olmuşuz gözlerimizin önünü. Çıkamaz olmuşuz kafamızın içinden, Ön yargılarımızdan kurtulup ta içinde yaşadığımız gerçek hayatın kanunlarına bakmamışız.

Kendimizdeki, gayret, iddia, azim, karar, yarış, mücadele, araştırma, geliştirme, ciddiyet, dikkat, anlayış, takdir, sevgi v.s gibi müspet güçlerimizi bize unutturmuşlar. Bizi pasifliğe, mistikliğe, altıllığa yuvarlamışlar.

Yeter artık bunca aldanmalara... Uykulara...

Dönelim artık kendimize. Kendimizi tanıyalım. Kendimizdeki büyük güçlerimizi harekete geçirmenin yollarını öğrenelim de yüce insan olarak sahipliğimizi yaşayalım.

Bizde herkes gibi insanız.. Bizim de takdirimiz var. Bizimde aklımız, fikrimiz, muhakeme gücümüz var.

İnsan şahsiyettir. İnsan yüceliktir, İnsan oluştta tüm varlığın sahibidir.

Kendi hayatına kendi yargısıyla yön verecek güçtedir insan, Kendi iradesine hakim olup özlediği yaşayışı kendisine seçecek yetkidedir insan...

Hangi ırktan, hangi milletten olursa olsun, hangi din, hangi nesepte olursa olsun, hangi mevki, hangi meslekte olursa olsun, hangi şartlarla yaşarsa yaşasın; insan insanlığını yaşarsa insandır ve ancak o zaman huzurlu ve mutlu olabilir.

İnsan altmış okkalık gövdesi ile altmış yıllık süre değildir.

İnsan bu gövde içinde yaşayan kişiligidir.

İşte insan insanlığını idrak edip yaşamadıkça, insan şeklinde her şeydir. Hâl-buki insan her şey olarak değil de bir şey olarak yaşmalıdır.

İnsan büyüktür yetkilidir, şahanedir, sultandır, ama bu olumlar şekline değil, şeklini idare eden insana aittir. Bu şeklin içine gizlenmiş olan koca insanın her şey olarak değil bir şey olarak yaşaması da ancak Kişilik Eğitimi ile mümkündür.

İnsanın insanlığını yaşamsının başka bir yolu yoktur. Kişilik Eğitimi yolunda Özden Fikri göstermektedir.

Bunun için özdenin tavsiye ettiği kişilik eğitimine her insan ciddiyetle eğilmelidir ve her insanın bu eğitime ihtiyacı mutlaktr.

Kişilik eğitimine öncelik tanınmadıkça hiçbir netice alınmaz. Eğitimsiz ne yapılırsa yapılsın içler sönmük, neşeler hep yapmacık olur.

Boyuna kendimizi aldatmayalım. Bunalımlar bunun ispatına yeterlidir.

İşte, bunun için Özden Fikri diyor ki;

Gelin açık yüreklilikle ve samimiyetle yaşayışımıza bakalım.

İnsanca yaşamaya ihtiyacımız var mı, yok mu? Kendimizi tanıyor muyuz? Memnun muyuz yaşayışımızdan?

Birbirimizi ikna ya lüzum yok, herkes içtenlikle kendisine versin cevabı...

Ey insan... Sen hoşnut musun hayatından?

Halin istikbalin iyi mi?

Her şeyi iyi oluşu kadar içinde ferah mı? Kalbin huzurlu mu? Cesaretin nasıl? Hiçbir tesire kapılmaz mısın? Kimseye aldanmaz mısın? Saadetli yaşadığına emin misin? Biri sana yalan söyleyip beklese, nasıl olursun? Başarısız kalsan içten rahat oluyor musun? Mahcubiyetten kaçınmaz mısın? Kaçındığın mahcubiyete düşersen içten rahatsız olmuyor musun? Yüzün kızarmıyor mu?

Yapmamak istediğin bir şeyi yaparsan, yaptıktan sonra kendi kendine kızmıyor, içlerlemiyor musun?

Yapmak istediğin çok şeyler var ama onları da yapamıyor kendine güç yetiremiyor sun. Bu halde rahat mı için? Kendi kendine kızmıyor musun?

Yalan söylerken içten sıkılıp mahcup olmuyor musun?

Sana emanet edilen bir paraya el sürebilirmisin? Yine yerine koyarım der emanete dokunursan, yerine koyamadan da emanet sahipleri gelirse ne olursun? Acıdan ölmen mi daha iyidir? O küçültücü nazarların , o hiçe sayıcı bakışların, bir yandan da içinden sana yapma, emanete el sürme diyen vicdanının sıkıntılarından kurtulabiliyor musun ?

Ne kadar duygusuz, adam da olsa mahcup olduğu anda yine yüzü kıpkırmızı olmuyor mu? Anormal yaşantıya gömülmüyor mu?

Yaşayıştan apaçık görülüyor ki insanın varlığı, inan'dır, güven'dir. İyi dikkat edelim kendisine inanılmadığı zaman insan ne kadar büyük sarsıntı geçiriyor. İşte o ölüm sarsıntısıdır. İnsan manen ölüyor o anda. İnanırlığını kaybeden ölüyor, sadece gölgesi kalıyor ortada.

İşte inanırlığını kaybettinse yoksun. Ölü kabirde azap çeker, sende yaşarken kendi kendine çekersin azapları.

O halde önemli olan, temel olan fiziki yapın, gövden değil sensin.Esas sahip sensin. Kendine dön.Kendin var olmaya koş..

Öyle ya. Maddeten ne kadar zengin olursan ol..Gövden ne kadar rahatlık içinde olursa olsun;

İnanılmaz, güvenilirmez isen var mısın? Hiçe sayılırsan var mısın?

Yalan söylersen var mısın? Sözünden dönersen var mısın? Başladığın işi yarıda bırakırsan var mısın? Başkalarının sözleriyle hareket edersen var mısın? Şahsiyetin olmazsa, tam bir karakterin bulunmazsa var mısın? Emanet üzerinde tir tir titreyip emaneti sahibine teslim edemezsen var mısın? İnandığına kesin olarak inanmışsan, sevdiğini kendi takdirinle sevmişsen, başkalarının sözleriyle sevmek, başkalarının sözüyle inanmak durumunda isen var mısın?

İşte hayatın... Var mısın, yok musun?

Gerçekçi ol... Gerçekleri gör ve sen seni kınayacak işlerde, olumlarda bulunmamanın yollarını ara.

Bırak başkalarını da dön... Kendine samimi ol... Gerçekleri kabul et.

İnsanca yaşamak eğitime ihtiyacın var mı yok mu?

Hayır, bizim böyle bir eğitime ihtiyacımız yok diyorsan, teknolojinin bütün imkânlarından faydalandığımız ve maddeten de hiçbir eksliğimiz olmadığı halde:

NEDEN HİÇ BİR ŞEYDEN TATMİN OLAMIYORUZ?

Neden içimiz rahat değil? Neden bunalıp ya baştankaraya vuruyoruz? Neden kendimizi kontrol edemiyoruz? Neden her şeyden önce, zihnimizi meşgul eden şeyleri anlayıp kesin bir rahatlığa kavuşmak istemiyoruz? Neden anlayış isteğimizi törpülemek için, kendimizi unutmaya bakıyoruz? Neden içki, kumar dedi-kodu v.s. gibi bizi kendimizden uzaklaştıracak zararlı şeylerin yolunu tutuyoruz?

Neden zihinlerimizin sadeliğini düşünmüyor, anlayış kapılarımızı kapatıyoruz? Neden kendimizi unutmuş hep başkaları adına yaşıyoruz.

Neden günde bir saat bile aklımızı kendimize kullanamıyor da hep başkalarına akıl veriyoruz? Neden işlerimizden zevk duyacağımıza sıkıntı duyuyor, işlerimiz yük oluyor sırtımıza?

Neden kendi yapacağımız şeyleri başkalarından bekliyor ve umuyoruz da kendimiz yapmıyoruz? dahası var; neden en azından kendimize dost olacağımıza düşmanlık ediyor, faydalı şeylere alışacağımıza Zaralı şeylerin tiryakisi oluyoruz?

Neden değer yargımızı hiç işletmiyor da, ezbere yaşıyoruz? Neden birbirlerimizden inan güven kazanacağımıza güven sarsacak küçük düşme yolunu seçiyoruz?

Neden sevgi ve muhabbetle dolu yaşamak varken kin ve nefret dünyasında küskün gönülle yaşıyoruz?

Neden tefekkür kapısının, bilgi kapısının, sevgi, kardeşlik, dostluk, insanlık kapılarının kapanması neden?

Neden; bu kadar bolluk içinde iyilik sıkıntısı... Neden?

İnsanları mutluluk ve huzura götürececek kalplerdeki o dostluk filizleri neden kurumuş?

Neden iyilere, iyiliklere sırt dönüyoruz neden? Neden gerçek sevgiye saygıya hasret kalmışız neden?

Tüm bunlar neden? En yüce değerlerin sahibi olan insanlar neden bu hale gelmiş ve sahibi bulunduğu yüce değerleri unutmuş...

Tüm bu sorulara tek bir cevap buluyoruz..Kendimiz.. Evet, her şeyi bozan, o güzelim hayatı zindan eden, huzuru huzursuzluk, mutluluğu mutsuzluk haline getiren bizleriz.

Çünkü kendimizi bilmiyoruz, İnanız diyoruz, insanlığımızı tanımıyoruz. İnsanlığımızı ifade eden gerçek değerlerimizi görmüyoruz. Kendimizin dünyanın tek değeri olduğunu bilmiyoruz.

Eğitimsiz yaşıyoruz... Kendimizden haberimiz yok.

Bunalım içindeyiz çoğumuz. Evimizde bile candan saygı bulamıyor, kimseyi kendimizi anlatamıyoruz. Bu yüzden kafamız öyle dolu ki, kimseyi anlamak bile istemiyoruz. Canımızdan usanmış gibi bir havanın içindeyiz. O kadar boşluk içindeyiz ve o kadar gerçek sevgi ve saygıya hasret kalmışız ki, ne ufak bir tebensüme bile mest oluyoruz.

O bize gülümseyen yüzlerin, çıkar için gülümsediğini fark bile etsek yinede her türlü fedakârlığı yapıyoruz. Hâlbuki gülümsemelerin çıkar için olduğunu, takdirlerin içten olmadığını anlıyoruz. Evet, buna rağmen bile aldanyoruz.

Gittiğimiz yolların boş ve hayırsız olduğunu da biliyoruz, biliyoruz ama yinede bu hayırsız yollardan beri gelmek, dönüş yapmak aklımıza gelmiyor. Gelse bile güçsüzlüğümüzden, kendimizin gücüne inanmadığımızdan, dönüş yapacağımıza aklımız yatmıyor.

Herkes bir birini çıkar için seviyor. Madde gibi insanlarda harcanıp bitiyor böylece.

Nasıl düşmüşüz bu boşluklara, nasıl kurulmuş bu tuzaklar, nasıl hazırlanmış bu yollar?

Yanlış yollarda yürümeyi, değersiz, geçici şeylere önem vermeyi asılsız bir şey için hatır gönül kırmayı, şişeyi dost edip, derdini kadehe dökmeyi, dolaylıda olsa kumar oynayıp vakit öldürmeyi, insanlığımıza şeref getirecek şeylerden kaçınmayı, hedefsiz, Gayesiz, tembelce oturmamayı, hayalle tahta çıkıp sultan olmayı, başarısız kalıp kendimize acındırmayı nerden öğrenip adet edindik nerden?

Kimimiz madde tuzağına, kimimiz şöhrat, kimimiz saltanat, kimimiz ümitsizlik, kimimiz kuşku, korku tuzağına düşmüşüz bu kapanlara. Bozulmuş her birimizin sinir sistemleri. Dayanağımız zan olmuş, ya da bir hayal...

Sonuç; gerçek bir insan olarak yaşayamadan ömür tüketmek, sonuç, ümitsizliğin verdiği ızdırabın her türlü neticeleri sonuç, aşağılık duygusunun çeşitli olumları...

Sonuç; birbirlerimize inanmadan, güvenmeden küskün gönülle yaşamak olmuş. Tüm bu ağları kendimiz ördük kendimize...

Yeter artık kendimize dönelim. Dönelimde insan nedir bilelim. İnsanı yüceltecek şeyler nelerdir merak edelim ne olur?

Kendimize dönelim, kendimize ördüğümüz bu ağların içinden çıkıp kendimize dost olalım ne olur?

Kendimizin gücüne inanıp, harekete geçirerek tüm ağları parçalayıp hür ve güler olarak yaşayalım ne olur ?

İnsanız, koca insan... İnsan olan bunca ağların içinde köle olarak yaşayamaz yaşayamaz diyelim ne olur?

Bunun için insanca yaşamak eğitiminin yolunu ve ilkelerini bize sunan, büyük hazine Özden Fikrine eğilelim ve onu ciddiye alalım ne olur ?..

Kendimize dönüp kendimizi yaşamak için kişilik ve şahsiyet eğitimi hayattımızın en önemli meselesi yapalım ne olur?

"Kendini yetiştirmek çabasına düşmeyen en zavallı kimsedir"

Abdulkadir DURU

İnsanlar hiçbir zaman öğrendikleri halde uygulamayıp inandıkları şeyden faydalanamazlar.

Öğrenmek, yapmak ve yaşamak içindir. Öğrendiklerimizi kendi yaşayışımızda uygulamıyorsak boşa vakit geçirmiş oluruz.

EĞİTİME NİÇİN İHTİYAÇ DUYDUM ?

1. Özden fikri ışığında kendime döndüm. Gördüm ki; bir boşluk içindeyim. Ne yapsam tatmin olamıyorum. Hayatımdan hoşnut değilim. Şimdiye kadar hayatta hiçbir zaman kendi yaşayışına "Bu tamdır. Böyle devam edelim." diyemedim. Hep işittiklerime inanıp çoğu kez nefretle yaşadım.

En ufak olayları kendime mesele yaparak kafamda büyütüp, günlerce zihni mi meşgul ettim. Karşıma çıkan en ufak problemlerin altında hep ezildim.

2. Kendime yakıştıramadığım, insanı küçük düşürüp mahcup eden bir sürü yanlış alışkanlıklarım var. Her gün şikâyet ettiğim ve baş edemediğim bu yanlış alışkanlıklardan kurtulmak istiyorum.

3. İstediğim çok şey var ki ; iyi, güzel, doğru olduğunun bildiğim halde yapmıyor. Çirkin, kötü, zararlı, yanlış olduğunu bildiğim çok şeyi de istemediğim halde yine yapıyorum. Kendime güç yetiremiyorum.

İşte her gerekliliyi yapmaya, gereksiz hiçbir şeyi de yapmamaya yeterli olacak gücü özümden bulmak istiyorum.

4. Büyük bir irade zayıflığı var. Verdiğim kararları kendim bozuyor. Verdi-

ğim sözlerden kendim dönüyorum. Kararlarıma sahip, irademe hâkim olamiyorum. Bunun için irade zayıflığından kurtularak güçlü irade sahibi olmak istiyorum.

5. Sahip olduğum birçok yeteneklerim var. Tüm bunları açığa çıkarıp güçlü ve hükümlü yaşamak istiyorum.

6. Ne kadar güçlü olsam da, zaman zaman güvensizliğe düşüyor, çaresizlik duygusuna kapılıyorum. Acizlikten, pasiflikten, ümitsizlikten, aşağılık duygusundan kurtulup her an güvenle dolu maneviyatı yüksek bir insan olmak istiyorum.

7. Bana lazım olan çok şeyi biliyorum da, kendimi hiç mi hiç bilmiyorum. Çünkü kişiliğimi hiç merak etmedim... Artık kendime dönüp, kendimi bilip, kendimi tanımak, kendi değerlerimi açığa çıkararak, insan olarak kendi kişiliğimi yaşamak istiyorum.

8. İnsanım bütün mahlûkatın sıfatlarını kendimde taşıyorum. Tüm varlığa sahip olmak için yaratılmışım. Hâlbuki ben, zaman zaman boşluğa düşüyor, insanlıktan başka sıfatlarla yaşıyorum.(Gölge, eşya, bitki, hayvan v.s.)

Bende bu hallerin olmaması lazım. Bunun için sahiplik yetkime ulaşır bu hallerden kurtulmak istiyorum.

9. Müslüman'dım, ama dinimin gereklerini her yerde, her zaman aynı halislikle yaşayamıyordum. Yalnızken başka, insanların içinde başka oluyor, dış tesirlerle kapılarak mukaddes dinimin çizgisinden çıkıyordum.

Kalıbım başka, kalbim başka, özüm başka, sözüm başka idi. Bu hallerimin inanç zayıflığından olduğunu anladım. Her yerde hazır ve nazır olan, beni her an görüp, işiten, her şeyimi bilen, en tenhada bile benimle olan, bana şah damarımdan daha yakın, canıyla beni yaşatan yüce Allah (cc) birliğimi duymak, ona inanmak ve gerçekten Allaha(c.c) kul olmak istiyorum.

10. İkiyüzlü olmak beni rahatsız ediyor. İçim sıkılıyor. Her zaman kendimden şikâyet ediyorum.

Hâlbuki içimle baş başa kaldığım zaman, her an kendimden hoşnut olacak bir vicdan hürriyetine ulaşır, gönül huzuru ile yaşamak istiyorum.

11. Kendimi mahkûm ve tutsak etmiş bir sürü etkilerin, tutkuların esareti altında'yım, Bu esarettten kurtulmak, tüm zincirleri kırıp bağımsız, hür yaşamak istiyorum;

12. Tereddüt, şüphe, korku, zan, hayal ve meçhul dünyalarındayım... Bütün bu dünyaları terk ederek, gerçek inanç dünyasında yaşamak istiyorum.

13. Beklediğim sevgi ve saygı insanlardan bulamayınca üzüldüğüm, hiçe sayılmaya tahammül edemiyorum. İtilen, hiçe sayılan değil, herkes tarafından beğenilen, inanılan, güvenilen, sevilen ve saygı ile kabul edilen insan olmak istiyorum.

14.Ezbere yaşıyorum. Allah (cc) verdiği en büyük nimet olanaklımı çalıştırıp, değer yargımı hiç işletmiyorum. Aklımı olur olmaz şeylerle ve hep başkalarıyla

meşgul ediyor, kendimi hiç düşünmüyorum. Kârımı, zararımı hiç bilmiyorum, daima aldanarak yaşıyorum. Artıkdeğer yargımı işleterek, aklımı kendime kullanan, kârını, zararını seçen, kendine dost insan olmak istiyorum.

15. Şimdiye kadar ciddi bir gayem olmadı. Gayesiz yaşanan bir hayatında anlamı yok...

Kendime yüce bir hedef seçerek, ömrüme mana, hayatıma bir anlam kazandırmak istiyorum.

16. Hepsinden önemlisi; yalnızım... Her yönü ile inanıp güvenebildiğim, sevip candan bağlı olduğum bir insan yok... Bana güvenen de yok...

Hâlbuki insanın en büyük ihtiyacı, içini rahatlıkla açabileceği, tüm problem ve dertlerini anlayan ve candan seven bir dosttur.

İşte; beni bana tanıtan, insanlık şerefimin değerini bana gösteren, kendisine yaklaştıkça beni ulvi değerlerle dolduran, sürekli ulviyata teşvik eden, ulvi hislerle dolmuş, gerçek bir dost arıyor ve böyle bir dost bulmak ve o yüce dostla dost olmak istiyorum.

Ey yüce insan...

Gerçekten yeterlilik ve gereklilik gücünü kendinde bulmak, zekânı güçlendirip, yeteneğini geliştirerek, her engeli aşacak, her güçlüğü yenecek, her istediğini yapabilecek ve her istemediğini de yapmayacak güce ulaşmak istiyorsan...

Dürüstçe yaşamının tadını alarak, daima doğruluğu, mertliği kendine rehber edinip, adalet ve ihsan üzere yaşamak istiyorsan...

Dirençli, içten yeterli, uyanık, ayık, gerçek bilgili, tuttuğunu koparan, hiçbir etki ve dış tesir altında kalmadan yalnız özünden Allah (cc) dayanıp kendi inandığı gibi yaşayan, ömrü iftiharla dolu bir insan olmak istiyorsan... Ve bu isteklerinde samimi isen ve bunlara cidden ihtiyaç duyuyorsan;

İçinde bulunduğun senin ne aradığını sana gösteren, sana ayna olan yüce Özden Fikrinin değerini gör... Kıymetini bil...

Hayatına anlam kazandıracak olan yüce fikrin eğitimine hayatın kadar önem ver... Fikrin ilkelerini, gerçek bir dost tavsiyesi olarak, mutlak ama mutlaka, büyük bir önem ve ciddiyetle hayatında uygula...

ÖZDEN FIKRİNİN EĞİTİM İLKELERİ

Kendini bilmek, kendini tanımak istiyorsan,

İstediklerini yapacak, istemediklerini de yapmayacak güce ulaşmak istiyorsan, Kendindeki yetenekleri açığa çıkararak her sahada güçlü olmak istiyorsan...

Önce kendini merak etmeli, kendine dönmelisin...

Bunun için seni sana döndürecek, seni sana gösterecek olan Özden Fikrinin eğitim ilkelerini öğren ve o ilkeleri ciddiyetle uygula ve tavsiyeleri eksiksiz yerine getir.

Eğitim ilkelerini yaşayışında prensip haline getirdiğin zaman başarı mutlaktr... Bu ilkeleri, hemen kabul et demiyoruz. Tecrube et, hayatında uygula, faydasını görürsen, müspet netice alırsan kabul et ve bunlar yaşayış prensibin olsun diyoruz...

EĞİTİM İLKELERİ

1. Unutma... (Őereflisi Sahip İnsansın)
2. Oku, okut... Dne dne oku
3. Sözleri kendine konuş, kendine dinle.
4. Tespitsiz hiçbir Şeye inanma. Kulağından Yönetilme.
5. Sen yaparsan olur. Sen yapmadan hiçbir Şey olmaz. Onun için; Hiç kimse-den, hiçbir sahada, hiçbir Şey bekleme.
6. Anlamadığını anlayıncaya kadar sor. ğrenmeye şenme, yüz defa olsun sor. Çekinme ilgilendiğin konuyu mutlaka kesinliğe ve gerçeğe bağla ezbere yaşama.
7. Kusur gözlüklerini kır. Beğenimsizlik yapma. Grdđđn kusur ve eksiklikleri, Őikyet ettiğin hususları önce kendinde düzelt.
8. Ayıpları rtc ol. Başkalarının ayıp ve kusurlarıyla meşgul olma.
9. Sevgi bozucu, kin ve nefret uyandıracı, mit kırıcı, güven sarsıcı, moral Bozucu, insanları birbirinden soğutucu, karamsar konuşma yapma.
10. Hırsın güven kazanmak olsun. Hayatın her ynn de güven kazanmak için yarış. Daima güvenilen emin insan ol.
11. Anımı yaşa... Zihnini, kendi işlerinden başka lüzumsuz Şeylerle meşgul etme.
12. Fikri çalışmadan elde ettiğin faydaları ve gelişmeleri tek tek tespit et. Değerini gr, kıymetini bil. Kendi takdirinle kendini doldur.
13. İyi, güzel ve doğru olan davranışları ve işleri hiç kimse yapmasada Sen yap... nkn yaptığın iyiliklerin güzelliklerin huzurunu sen Duyacaksın...
14. Cidden eğitime girmiş isen; bu yolda ilerlerken karşına içten ve dıştan bir sürü terslikler, aksilikler, engeller çıka bilir Bunların sebebini dışta değil, başkalarında değil, kendi insanlığını yaşayamadığında ara ve bu temel ilkeyi bir an olsun unutma... Daima,

TAKDİR İÇİN, ŞÜKÜR AŐIN, CİDDİYET MEŐALEN OLSUN...

GÜNLÜK YAŞAYIŞIMIZDA UYGULAYACAĞIMIZ PRATİK GEREKLER

- ✓ Aleyhtarlık, dedikodu, kusur görme, eksik ve ayıp arama ve muhatabı kk görmek yasaktır. (Cezası: 1.000 TL)
- ✓ Sözünde durmamak, vaadini yerine getirmemek, randevusuna sadık olmak, karalarını bozmak yasaktır. (Cezası: 1.000 TL)
- ✓ İşini sağlam yapmamak, ciddiyetle tutmamak, bgnn işini yarına bırak-

mak, üzerine alıp başladığı işi mutlaka sonuçlandırmamak, emanetleri titizlikle korumamak yasaktır. (Cezası: 1.000 TL)

✓ Bütçe yapmamak, kumbara ve fon tutmamak, borçlanmak, israf, gelişigüzel harcamalarda bulunmak eline sahip olmamak yasaktır. (Cezası: 1.000. TL)

✓ En yakınlarına (eş, arkadaş v.s. gibi) en çok ciddiyet gösterip değer vermek şarttır. (Cezası: 1,0000. TL)

✓ Büyüklere her yerde yer vermek, yaşça küçükte olsa ehline sormak, sohbeti kesmeden dinlemek, büyüklere bey veya ağabey diye hitap etmek, her sahada adab-ı muaşeret kaidelerine uyumlu olmak şarttır. (Cezası: 1.000 TL)

✓ Arkadaşlarımızın arkadaşlarına ve misafirlerine arkadaşımıza gösterdiğimiz alaka ve ciddiyeti göstermek şarttır. (Cezası: 1.000 TL)

✓ Arkadaşların özel işlerine (Aile durumu-çocuk eğitimi ve yetişimi, iş ve kazanç durumu, diğer ahbab ve arkadaşlarıyla olan ilgisi v.s.)kesinlikle karışılmaz. (Cezası: 1.000 TL)

✓ Arkadaşların her yönünü tanımak ve onlara karşı ciddiyetle davranmak (Aile durumu, çocukları, sevdiği yemekler, gömlek ve ayakkabı numaraları, sevdiği renkler, hoşuna giden veya gitmeyen hususlar v.s.) şarttır. (Cezası: 1.000 TL)

✓ Ahbaplık gereklerine gösterilen ciddiyet ve ehemmiyet (Alakası, ikramı, hediyeleşmesi, yardımlaşması, ziyaretleşmesi, haberleşmesi v.s.)gün geçtikçe artan bir seyirde gerçekleşmelidir. (Cezası: 1.000 TL)

✓ Anne, baba, eş ve çocuklarla olan ilişkinin çok iyi olması ve düzenli münasebet kurulması, eşlerin birbirine bey veya hanım diye hitap etmesi, ailede sevgi ve saygının olması şarttır. (Cezası: 1.000 TL)

✓ Düzenli ve temiz kıyafet sahibi olmak şarttır.(Her gün traş olunacak, gömlek, pantolon, ayakkabı ve elbiseler temiz olacak.) (Cezası: 1.000 TL)

✓ Oturmasını, kalkmasını bilmek, terbiye edep ve hayâ inceliğinden ayrılmamak, insanlara karşı daima saygılı olmak ve güzel muamelelerde bulunmak, sofraya adabına uymak (Büyüklere önce yemeğe başlamamak, misafirden önce sofradan kalkmamak, yemekten evvel ve sonra el yıkamak, yemekten sonra dua okumak, yemek sofrasını birlikte kaldırmak v.s.) şarttır. (Cezası: 1.000 TL)

✓ Evlerimizi, işyerlerimizi her zaman bakımlı, düzenli ve temiz tutmak şarttır. (Cezası: 1.000 TL)

✓ Bulunduğu yeri düzeltmeden olduğu gibi bırakıp gitmek, sağı solu dağıtık bırakmak, bu günün bulaşıklarını yarına bırakmak en ayıp şeydir. (Cezası: 1.000 TL)

✓ Kutsal gereklere ciddili eğilim, ilmi halin iyi öğrenilmesi, abdestsiz gezilmesi, ibadetlerin eksiksiz ve muntazam yapılması şarttır. (Cezası: 1.000 TL)

✓ İşyeri ziyaretlerinde on dakikadan fazla oturulmaması lazımdır. (Cezası: 1.000. TL)

✓ Günlük haftalık işler için not tutmak şarttır. (Cezası: 1.000 TL)

✓ Her şey değerlendirilmelidir. Eskiler atılmamalı, en ufak bir şeyin dahi israf edilmemelidir. (Ekmek - yemek - eski elbiseler -Ayakkabılar - elektrik -su - gaz - v.s.) Fazla yanan lambalar söndürülmeli, musluklar boşa akıtılmamalı, lüzensuz telefon edilmemelidir. (Cezası: 1.000 TL)

✓ Evden ayrılınca nerede bulunduğumuzu veya nereye gittiğimizi mutlaka evlerimize haber vermemiz şarttır. (Cezası: 1.000 TL)

✓ Amaç dışında boş sözlerle vakit geçirmek, şaka, laubalilik yasaktır. (Cezası: 1.000 TL)

✓ Her gün eserlerden en az iki sayfa okunmalıdır. (Cezası: 1.000 TL)

✓ Gücünü inkâr edici, kendisini beğenmeyiçi düşünceler, kendisini hiçe sayıcı konuşmalar kesinlikle yasaktır. (Cezası: 1.000 TL)

✓ Bu çalışma ve uygulamadan elde ettiğimiz faydalar tek tek tespit edilip birbirimize gösterilecektir.

✓ Gelişmelerimiz hakkında en az ayda bir defa rapor hazırlayıp kendisine sunacaktır. (Cezası: 1.000 TL)

Özetle; günlük yaşayışımızın hiçbir sahasında hiçbir yönünde hayvan yaşantısına benzerlik kesinlikle olmayacaktır.

Eğitimde yukarıdaki konular gerçekleştirilmeden başka konulara geçilmez.

Sürekli kazanmak temel ilkedir. Gerçekleştirme prensibi, Tatbikat içinde tekrar, döne döne tekrardır.

Kişi olup şahsiyetin bulmayan,
İnsanlığın devranını sürmeyen,
Dik boyulu alını açık gezmeyen,
Şekliyle ha insan olmuş ha da olmamış,

Eğitimi ciddiye alıp ;” Kendini yetiştirmek çabasına düşmeyen, En zavallı kimsedir.”

Abdulkadir DURU